

Chương 23

Thúy Vân Tịnh Xá

Thúy Vân Lâu là một cửa hiệu buôn châu ngọc có tiếng nhất nhì tại Kim Lăng, hàng phú thương cùng hoà hoa công tử phàm đã đến Kim Lăng cũng đều đến đây mua sắm một vài món, hoặc mang về gia hương, tặng người thân, hoặc biếu các nàng ca kỹ, kỷ niệm một chút ân tình ngắn ngủi ở mỗi đoạn dừng chân.

Độc Cô Thanh Tùng đến Thúy Vân Lâu trong phong thái của một hòa hoa công tử, lá ngọc cành vàng.

Tuy nắm trong tay chín rương châu báu, do phân đà Giang Nam của Cửu Long Đàn đài tải về cho đàn chủ Cửu Long, Độc Cô Thanh Tùng không hề mở ra xem trong đó có vật gì.

Giờ vào đây, chàng nhìn báu vật trưng bày la liệt trong cửa hàng, mắt chàng chóa lên vì muôn màu sắc chiếu ngời.

Một công nhân có nhiệm vụ tiếp tân, nghinh đón chàng với một nụ cười thương mãi :

- Kính chào Công Tử ! Vào cửa hiệu của chúng tôi, Công Tử sẽ hài lòng hơn mọi khi, và thế nào Công Tử cũng phải chọn một vài món đồ !

Độc Cô Thanh Tùng khoát tay :

- Ta không đến đây để mua sắm, mà cốt để tìm chủ nhân. Ta muốn biết chủ nhân có mặt chăng ? Người thông báo hộ ta.

Tên công nhân kinh dị, nhìn Độc Cô Thanh Tùng từ đầu đến chân, hỏi lại :

- Công Tử cho biết quý tính cao danh, Công Tử có quen biết chủ nhân chúng tôi ?

Độc Cô Thanh Tùng tỏ vẻ bất bình :

- Ta có việc cần gặp người, hà tất phải cất vấn tính danh !

Tên công nhân nghiêng mình tỏ vẻ cung kính :

- Công Tử có việc, tiểu nhân này đâu dám hỏi nhiều, song lệnh của chủ nhân là thế, ít ra cũng phải hỏi tên họ của khách, nếu không thì thông báo làm sao ?

Độc Cô Thanh Tùng cho hắn nói có lý, hắn gật đầu :

- Người cứ báo với chủ nhân có Lãnh Cửu đến tìm.

Tên công nhân giật mình lui lại mấy bước.

Lãnh Cửu !

Lãnh Cửu thì còn gì lạ với hắn ?

Vị Công Tử hòa hoa này mạo nhận Lãnh Cửu, có mục đích gì ?

Trông tình trạng hắn, Độc Cô Thanh Tùng đã hiểu hắn biết chàng không phải là Lãnh Cửu nhưng chàng không giải thích gì cả ...

Tên công nhân sau giây phút sửng sốt, mời Độc Cô Thanh Tùng đến gặp mặt người trung niên quản lý.

Độc Cô Thanh Tùng linh cảm Lãnh Cửu đã đến đây trước chàng, còn như Lãnh Cửu còn ở đây hay không thì chàng chưa dám quả quyết.

Người trưởng quỹ trung niên nhìn chàng một thoáng, đoạn hướng qua gã công nhân :

- Người vào báo với chủ nhân, người thiếu niên ấy đã đến đây rồi.

Tên công nhân nhoẻn miệng cười vể vể với Độc Cô Thanh Tùng :

- Công tử chờ một chút nhé ! Tôi đi báo với chủ nhân đây !

Nhìn thoáng qua người trung niên trưởng quỹ, Độc Cô Thanh Tùng thấy hai huyết Thái Dương của y nhô cao, biết rõ y là một cao thủ.

Y đã rời quây, bước tới trước mặt chàng :

- Công Tử có nghi biểu phi phạm, vừa trông thấy là tại hạ mền phục ngay ! Công Tử là người thế gia vọng tộc tại địa phương ?

Độc Cô Thanh Tùng nhếch miệng cười nhẹ, đáp nhanh :

- Tôi không phải là dân xứ Kim Lăng !

Chưởng Quỹ khẽ giật mình.

Độc Cô Thanh Tùng hỏi lại :

- Chẳng như các hạ không phải là người của địa phương, nghe có khác.

Chưởng Quỹ gật đầu :

- Quê quán tại hạ ở Lưu Hà.

Không rõ Độc Cô Thanh Tùng vô tình hay cố ý, chàng buông gọn :

- Lưu Hà ! Ven bờ Đông Hải !

Trung niên chưởng quỹ nhìn chàng với ánh mắt khó hiểu.

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười đáp lại ánh mắt đó.

Tên công nhân đã trở lại.

Hắn đến trước mặt Độc Cô Thanh Tùng cung kính thốt :

- Chủ nhân kính thỉnh Công Tử hội đàm. Xin Công Tử theo tôi.

Hắn đi trước, Độc Cô Thanh Tùng theo sau.

Qua khỏi gian nhà dùng để làm cửa hiệu châu báu, Độc Cô Thanh Tùng đến một khu gia viện cực kỳ hoà phú, chỗ ngang chỗ dọc, nóc tháo nóc cao... riêng biệt có ngôi xá.

Du hành trên hè phố nào có biết phía hậu cửa viện này là một khu gia viên của hạng người thừa tiền lắm của ?

Nhìn vào đôi huyệt Thái Dương nhô cao của trung niên chưởng quỹ, chàng đã hiểu y là một vũ dũng khác thường, song điều đó có gì lạ, trên giang hồ đâu thiếu cao thủ !

Bất quá chàng nghĩ rằng hiệu buôn bán châu báu Thuý Vân lâu là nơi ẩn núp của những người mưu toan một đại sự khuynh đảo giang hồ, và rất có thể đây là sào huyệt của Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu.

Chàng cho rằng mình nghĩ đúng, và nhếch nụ cười đắc ý, rồi lại nghĩ tiếp :

- Nếu quả thật là người, thì nhất định phải làm kế của ta !

Người đây là ai ?

Có lẽ chàng ám chỉ Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu.

Tên công nhân dẫn chàng đi một lúc, rẽ sang hướng tòa Tịnh Xá, đến nơi, hắn dừng chân trước cửa thốt :

- Đã đến rồi ! Lãnh Công Tử cho tôi cáo thoái !

Vừa lúc đó một âm thanh nữ nhân từ bên trong Tịnh Xá phát ra, nghe êm dịu vô cùng :

- Xin Lãnh Công Tử cứ vào.

Độc Cô Thanh Tùng hết sức làm lạ, không ngờ chủ nhân toà Thúy Vân Lâu này lại là một nữ nhân, chàng do dự một chút, đoạn mạnh dạn tiến vào toà Tịnh Xá.

Bên trong cách bày biện hết sức trang nhã, một mùi trầm hương phảng phất quanh nhà kín đáo, biểu lộ cái phong thái phiêu dạt tâm kỳ của người chiếm ngụ.

Chàng bước qua khỏi tấm bình phong, chàng chạm mắt ngay phải một thiếu nữ cực kỳ diễm lệ.

Nếu không có danh từ nào tả được vẻ đẹp của các tiên nữ, thì cũng không có danh từ nào tả nổi vẻ đẹp của thiếu nữ này.

Nếu bắt buộc phải miêu tả sắc đẹp của nàng, thì Độc Cô Thanh Tùng chỉ có thể bảo nàng là một tiên nữ, bởi chàng biết so sánh nàng với một nhan sắc nào trên trần gian cho vừa ?

Thiếu nữ trông thấy chàng, chừng như thoáng giật mình, mặt nàng ửng đỏ, thốt nhẹ :

- Công Tử quả là người giữ tròn chữ tín !

Đến lượt Độc Cô Thanh Tùng giật mình. Nàng bảo chàng là người thủ tín ?

Nếu thế, Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu đã đến đây rồi sao ?

Bởi có đến, nên nàng mới được nghe Lãnh Cửu đề cập đến việc ủy thác chàng thi hành, khi gặp chàng, nàng khen ngợi chàng là thủ tín.

Tuy vậy chàng vẫn đặt câu hỏi :

- Hôm qua, ngẫu nhiên đi quanh quẩn trong khu rừng gần đây, tôi có gặp một người họ Lãnh, tên Cửu, người ấy ủy thác tôi mang hai mảnh vỡ của một tấm bia đến cửa hiệu Thúy Vân Lâu này, tôi xin hỏi cô nương, người đó đã đến đây trước tôi rồi chứ ?

Thiếu nữ nhếch nụ cười duyên :

- Gia phụ đã về đến đây trong đêm rồi. Người chờ mãi, không thấy công tử đến, nên xuất ngoại tìm công tử.

Độc Cô Thanh Tùng lại giật mình.

Thì ra, đây là gia cư của Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu ?

Và thiếu nữ này là con gái của y ?

Chàng nhướng cao đôi mày, khẽ điểm một nụ cười.

Chàng cười chiếu lệ, chứ tâm tư đã rối bời lên rồi. Nếu gặp người nào khác, thì chàng có thể thực hành kế hoạch đã sắp đặt sẵn trước khi đến đây.

Giờ đối tượng lại là con gái của Lãnh Cửu, chàng còn mở miệng nói làm sao được ? Trong giây phút bất ngờ, chàng không biết phải ăn nói làm sao cho ổn nên nín lặng.

Thiếu nữ tiếp nối :

- Gia phụ rất quý hai mảnh bìa vỡ, người cứ lo nghĩ mãi về chuyện đó. Công Tử không mang theo trong mình, chắc đã an trí nó nơi nào ...

Nàng buông lỏng câu nói ở đây, bởi nàng nhận ra sắc mặt của Độc Cô Thanh Tùng trầm xuống. Nàng chừng như đoán được điều phi thường, hấp tấp hỏi :

- Công tử ! Không lẽ có việc gì ngoài ý muốn !

Đôi mắt của nàng ngời lên ánh tinh quang kỳ dị, nàng nhìn chậm chậm vào chàng, chờ chàng nói.

Qua giây phút ngỡ ngàng, Độc Cô Thanh Tùng nhất định thực hành kế hoạch cũ, chàng tỏ vẻ buồn rầu đáp :

- Không nhắc đến hai mảnh bìa đá còn khá cho tôi, nhắc đến nó, tôi lại kinh hoàng khủng khiếp như lúc xảy ra biến cố ! Nói thật với cô nương, tôi suýt chết vì hai mảnh bìa vỡ đó !

Thiếu nữ trố mắt :

- Công Tử nói sao ?

Độc Cô Thanh Tùng cúi thẹn mặt :

- Hai mảnh bìa vỡ đã bị một người mặc áo vàng đoạt mất rồi ! Người áo vàng đó đi chung cùng với một nữ nhân mặc áo đỏ. Cả hai còn muốn giết chết tôi nữa đấy !

Thiếu nữ xanh mặt, kêu lên :

- Trời !

Nàng run người thấy rõ. Lâu lắm nàng không thốt ra lời.

Nàng không muốn nói nữa hay là nàng không nói được ? Hoặc giả nàng chưa biết phải nói làm sao cho thích đáng trường hợp ?

Điều đó chỉ có nàng biết !

Độc Cô Thanh Tùng tiếp nói, theo từng điểm của kế hoạch :

- Hai mảnh bia vỡ đó quý lắm sao hả cô nương ?

Thiếu nữ đưa mắt nhìn Độc Cô Thanh Tùng không chớp.

Chàng nhận thấy trong đôi mắt ấy, có vẻ sầu buồn vô tưởng. Qua nét sầu buồn, Độc Cô Thanh Tùng phát giác ra thiếu nữ có phần nào thương xót chàng.

Thiếu nữ không đáp lời chàng mà lại hỏi :

- Rồi làm sao công tử lại chạy thoát đi được hay là hai người đó buông tha cho Công Tử ? Nói cho tôi biết đi, rồi cấp tốc rời khỏi nơi này, đừng để cho gia phụ tôi mà gặp mà bất lợi cho Công Tử lắm đấy !

Độc Cô Thanh Tùng vờ sợ sệt, vội hỏi :

- Cô nương nói sao ? Người sẽ làm gì tôi hả cô nương ?

Thiếu nữ càng tỏ vẻ thương hại chàng :

- Người sẽ giết Công Tử chứ làm gì nữa ?

Độc Cô Thanh Tùng lại vờ run người lên, làm ra vẻ khủng khiếp vô cùng.

Chàng hấp tấp thốt :

- Sau khi hai người đó đoạt mảnh bia vỡ, tôi có cho họ biết hai mảnh bia đó không phải của tôi, mà chính có một vị tên Lãnh Cửu trao cho tôi...

Thiếu nữ lo lắng :

- Công Tử có nói sẽ mang mảnh bia đến Thúy Vân Lâu chẳng ?

- Không, tôi không chỉ nơi này cho hai người đó. Tôi chỉ bảo là tôi giữ gìn giữm vậy thôi chứ chẳng phải mang đi đâu cả.

Thiếu nữ gật đầu, tỏ vẻ hài lòng lắm. Nàng thở phào nhẹ nhõm.

Có lẽ nàng không muốn tiết lộ toà Thúy Vân Lâu này là cơ sở của thân phụ nàng.

Độc Cô Thanh Tùng nói tiếp :

- Tôi nói xong hai người đó cho tôi đi liền, chừng như họ rất hài lòng thấy tôi thành thật, nên không còn nuôi ý tiêu diệt tôi nữa.

Thiếu nữ hỏi :

- Hai người ấy còn nói thêm gì không ?

Độc Cô Thanh Tùng nhanh nhẹn :

- Có chứ ! Hai người ấy bảo, tôi hãy báo tin cho thân phụ cô nương, chiều nay, đến tại khu rừng đó, họ sẽ trả hai mảnh bùa cho. Vì vậy tôi mới tìm đến, bởi vì tôi làm mất hai mảnh bùa vỡ rồi ! Tôi nghĩ làm như vậy như mình chuộc tội đã làm mất đồ vật do người khác uỷ thác, và tôi chắc thế nào rồi thân phụ của cô nương cũng thu hồi hai mảnh đá.

Chàng lộ vẻ sợ sệt, gấp rút :

- Tôi đã nói cho cô nương nghe rồi, giờ tôi phải lánh mặt. Cô nương cho tôi đi liền nhé ?

Nào ngờ, vừa lúc đó, một bóng tro từ bên ngoài bay vút vào.

Bóng đó chính là Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu, vừa xuất hiện sau lưng Độc Cô Thanh Tùng liền đưa tay chụp lấy cổ tay chàng.

Độc Cô Thanh Tùng giả vờ kinh hãi, rú lên một tiếng, chàng vận khí dồn xuống đan điền, ngăn chặn khí huyết không cho dồn lên, mặt biến sắc cho trắng nhợt như người khiếp đảm đến cực độ.

Chàng luôn miệng van xin tha mạng.

Đông Hải Chân Quân lỏng năm ngón tay hét :

- Lời nói của ngươi vừa rồi có đúng sự thật không ?

Độc Cô Thanh Tùng lại van xin tha mạng :

- Tôi cam kết là đúng sự thật.

Đông Hải Chân Quân chừng như giận đã tràn lòng, đưa tay tả điểm vào huyệt của Độc Cô Thanh Tùng, tay hữu nắm lấy chàng, quăng ra ngoài một trượng, rơi xuống đất.

Y gần giọng :

- Dung con, hãy giữ chừng hẩn ! Đợi cho đi tìm Huyết Ma Bang Chủ xem sao !
Nếu tiểu tử nói ngoa thì lúc ta trở về đây sẽ biết.

Đông Hải Chân Quân không cần xoay người lại, cứ cái tư thế đó, y điểm chân xuống đất một phát nhẹ, thân hình đã lao vút ra ngoài.

Thấy kế hoạch của mình đã thành tựu giai đoạn đầu, Độc Cô Thanh Tùng cười thâm trong bụng. Chàng ngấm vận khí giải tỏa huyết đạo.

Nàng Dung nhìn chàng thở dài :

- Công Tử ơi ! Nếu Gia phụ không thu hồi được hai mảnh bìa vỡ, chắc chắn sẽ có điều bất lợi cho Công Tử đó ! Điều cần nhất là cốt làm sao Gia phụ tôi gặp hai người đó, để chứng minh Công Tử nói thật.

Độc Cô Thanh Tùng đã giải huyết xong, nhưng chàng vẫn tiếp tục giả vờ như còn bị ảnh hưởng vẫn còn nằm tại chỗ.

Nhuyễn huyết dù bị điểm, chàng vẫn có thể nói chuyện được như thường, nên chàng đáp lời nàng Dung mà không sợ bị lộ :

- Cô nương tìm cách cứu nạn tôi, tôi nguyện ghi ơn suốt đời. Tai họa đâu xảy đến thành linh, nếu biết trước như thế này, có bao giờ tôi dám nhận điều uỷ thác !

Độc Cô Thanh Tùng thở than ân hận mãi.

Nàng Dung lại thở dài nhìn Độc Cô Thanh Tùng một lúc lâu, đoạn nàng tỏ vẻ quyết định, từ từ bước tới gần chàng.

Mùi hương bốc nhẹ từ người nàng, len vào mũi Độc Cô Thanh Tùng, chàng hít phải, tâm hồn nghe lâng lâng lạ.

Nàng bước đi, khoan thai, hòa hườn, dáng dấp thướt tha, yếu điệu như tiên nữ phiêu phưởng trong mây, hấp dẫn vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng buột miệng tán :

- Cô nương ! Bình sanh tôi chưa hề gặp ai mỹ lệ kiều diễm như cô nương !

Nàng Dung thoáng giật mình, nhưng nàng lấy lại được vẻ bình thản ngay, nhoẻn miệng điểm nụ cười duyên đáp :

- Công Tử quá khen !

Nàng nghiêm giọng :

- Bây giờ tôi giải huyết cho Công Tử, Công Tử đi ngay nhé !

Nàng giữ mãi nụ cười đó một lúc, trước khi giải huyết cho chàng.

Độc Cô Thanh Tùng cố ý ngăn trở :

- Cô nương tha tôi, thì lệnh nghiêm trở về sẽ bắt tội cô nương, điều đó tôi đâu nỡ nhẹ cho mình mà để nặng cho cô nương ? Hãy mặc tôi, tôi chờ đến ngày mai, nếu có xảy ra thế nào, cũng phải chịu, không dám làm lụy đến cô nương. Dù sao, hảo ý của cô nương, tôi không hề quên.

Nếu nàng Dung để ý một chút thì sẽ thấy chỗ tính toán của Độc Cô Thanh Tùng liền.

Trước đó chàng van nài nàng, xin tìm cách cứu thoát chàng giờ đây lại từ chối khi nàng quyết định giải thoát cho chàng.

Nhưng nàng làm gì lưu tâm đến điều đó nổi ?

Nàng trầm lặng một lúc rồi thốt :

- Gia Gia tôi nuông chiều tôi lắm, chắc không có gì đáng ngại đâu? Công Tử cứ an lòng, tôi cứu Công Tử vì thấy Công Tử có biểu nghi phi phạm, có thể trở thành người người đại dụng sau này, nếu chết đi thì đời sẽ phí một phần tài hữu ích cho nhân loại. Vô luận thế nào, Công Tử cũng phải rời khỏi đây ngay, đừng để Gia Gia tôi trở về bất gặp !

Độc Cô Thanh Tùng lắc đầu :

- Đa tạ cô nương đã thương xót đến tôi, song làm người quân tử, ai lại muốn lợi mình để hại cho người khác sao đành ? Tôi quyết không thể làm liên lụy đến cô nương!

Chàng trầm nghĩ :

- Nàng có lòng thành thật quá ! Nếu mình kết bằng hữu với nàng ?

Chàng nhẹ giọng hỏi :

- Cô nương có thể cho tôi biết phương danh không ?

Thiếu nữ không do dự :

- Tôi là Lãnh Nhạn Dung.

Độc Cô Thanh Tùng trầm trầm :

- Lãnh Nhạn Dung ! Lãnh Nhạn Dung ! Cái tên gọi lên nghe êm ái vô cùng !

Chàng cao giọng :

- Tôi đề nghị gọi cô nương là Lãnh Thư Thư có được không ?

Lãnh Nhạn Dung thoáng đỏ mặt :

- Nếu trong trường hợp nào, lời đề nghị của Công Tử đã không được chấp nhận rồi ! Ở đây, tình cảnh Công Tử đáng thương quá ! ...

Độc Cô Thanh Tùng cao hứng vô cùng :

- Đa tạ Lãnh Thư Thư !

Lãnh Nhạn Dung nhoẻn miệng cười.

Ngày hôm đó, Độc Cô Thanh Tùng giả vờ tê liệt, ở mãi trong Thuý Vân Lâu, trong gian Tịnh Xá.

Lãnh Nhạn Dung vẫn ở một bên chàng, chuyện trò bầu bạn.

Chàng càng gần nàng, càng nói chuyện lâu với nàng, chàng càng cảm mến nàng hơn, lòng thâm nhủ :

- Nàng đáng yêu quá ! Mình không thể không thân mật với nàng được !

Chiều lại, Lãnh Nhạn Dung mang chăn, màn gối cho chàng đầy đủ. Nàng thốt :

- Lúc này tiết thu, khí lạnh, nhất là từ giữa đêm về sáng, Công Tử không thể ngủ trằn được !

Nàng trấn an chàng :

- Gia Gia tôi không về kịp đêm này đâu, Công Tử cứ ngủ ngon giấc đi, đừng lo sợ gì cả !

Chàng cảm động ra mặt :

- Thư thư tốt với tôi thế này, biết ngày nào tôi báo đáp được !

Lãnh Nhạn Dung cười, đi về phòng riêng.

Nhìn theo bóng nàng, Độc Cô Thanh Tùng nghe lòng nao nao lạ.

Đến canh hai, Độc Cô Thanh Tùng tốc chăn, tốc màn, giở thuật khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình rời khỏi tịnh xá, xuyên qua thành Kim Lăng, đi thẳng đến khu rừng tạp mộc.

Chàng định chắc, thế nào cũng có Lam Chủy Đàn Chủ ở nơi đó, đúng cái hạn ba ngày, giao nạp hai mảnh bùa vỡ để chàng giải huyết cho.

Lam Chủy Đàn Chủ là nhân vật cự phách trong Huyết Ma Bang, thân phận của y chỉ thua vợ chồng bang chủ thôi, ngoại trừ hai đàn chủ kia ra, thì tất cả những cao thủ khác đều tùy thuộc quyền sai bảo của y.

Dĩ nhiên, đối với một thuộc hạ như thế, Vạn Cực Thiên Tôn không bao giờ để cho mất mạng.

Hơn nữa, Vạn Cực Thiên Tôn sẽ nhân cơ hội kế, bố trí một mẻ lưới để bắt chàng.

Muốn làm mẻ lưới đó, Bang Chủ sẽ huy động toàn bộ lực từ ba vị đàn chủ đến Cửu Châu Hiệp hiện đang sung chức hộ pháp Tổng Đàn.

Và chắc chắn phải có mặt vợ chồng bang chủ để điều khiển toàn cục diện.

Độc Cô Thanh Tùng mỉm cười.

Vào khu rừng rồi, chàng tìm một nơi thuận tiện nhất ngồi thu mình chờ.

Quả nhiên, một lúc sau có hơn mười bóng người xuất hiện.

Đúng như sự dự đoán của Độc Cô Thanh Tùng, những bóng đó không ngoài Vạn Cực Thiên Tôn, Truy Hồn Diễm Nương, Cửu Long Thần Ma, Bạch Cốt Chân Quân, Lam Chủy Đàn Chủ và sau cùng là Cửu Châu Đại Hiệp.

Ngoài ra, Truy Hồn Diễm Nương còn dẫn theo bốn nữ nhân tuổi tác hơn hai mươi.

Họ là những tay gào mưa thét gió, khuấy nước chọc trời, một lực lượng tổng hợp như thế, khuynh đảo càn khôn dễ như bỡn.

Huyết Ma Bang xuất quân toàn lực như vậy tất quyết bắt cho kỳ được Độc Cô Thanh Tùng, và họ huy động toàn những tinh hoa của bang, tất họ đã ức độ bản lãnh của chàng như thế nào rồi.

Lam Chủy Đàn Chủ là người có tội trong bọn, nên y không có vẻ dương dương tự đắc như các tay kia.

Y đứng sau lưng Vạn Cực Thiên Tôn, gương mặt trắng bệch.

Vạn Cực Thiên Tôn đảo mắt quan sát địa thế, địa hình một lúc đoạn phân công:

- Cửu Long Thần Ma Kim Đan Chủ mai phục nơi hướng nam, cách đây độ nửa dặm. Nơi đó có một quả núi, có thể ẩn mình rất kín đáo. Khi nào có tín hiệu mới ra tay !

Cửu Long Thần Ma lãnh lệnh đi liền.

Vạn Cực Thiên Tôn quay qua Bạch Cốt Thần Ma :

- Hồng Đan Chủ Bạch Cốt Đan mai phục phía tây, cũng phải chờ tín hiệu mới được được hành động.

Đến lượt Cửu Châu Đại Hiệp, Bang Chủ giao mặt bắc cho y kế thi hành.

Phân Vạn Cực Thiên Tôn và Truy Hồn Diễm Nương thì giữ mặt đông.

Như vậy, là vòng vây đã bố trí quanh khu rừng, tuy rộng, nhưng đối với họ là những người có kinh công tuyệt đỉnh thì có nghĩa gì ? Chỉ trong một thoáng là họ sẽ đến nơi nào mà phát giác ra Độc Cô Thanh Tùng. Trong nhóm Huyết Ma Bang, Độc Cô Thanh Tùng biết rõ Bạch Cốt Thần Ma kém hẳn các người kia. Chàng ghi nhớ Bạch Cốt Thần Ma gìn giữ phía Tây, vạn nhất nếu có thất cơ, chàng sẽ thoát thân về hướng đó.

Trước một lực lượng hùng hậu như vậy, Độc Cô Thanh Tùng không dám khinh thường. Đừng nói chỉ là một mình chàng, cho đến cả võ lâm nếu rơi vào vòng vây đó cũng khó mà thoát đi toàn vẹn nhân số !

Trong một thoáng chàng nhớ đến Đông Hải Chân Quân Lãnh Cửu.

Chàng vô tình gạt y đến, cho y lọt vào vòng nguy hiểm này, liệu y có thoát ra được chăng ?

Nếu y có việc gì thì chàng còn ăn nói làm sao với Lãnh Nhạn Dung ?

Bỗng dưng mà chàng tạo thêm mối lo cho mình, chàng cho rằng mình gạt Đông Hải Chân Quân như thế là có ác ý rõ ràng.

Chàng phải làm cách nào để giải thoát cho y ?

Chờ Vạn Cực Thiên Tôn sau khi phân định việc cho thuộc hạ xong rồi, lão cũng rút về nơi chiếm đóng, chàng liền giờ khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình, trở về Tịnh Xá tại Thúy Vân Lâu chui vào màn, nằm suy nghĩ.

Vô tình chàng đặt tay lên bụng, chạm phải quyển lưu bút của Thiên Địa Nhị Tướng.

Tâm linh xúc động, chàng mừng thầm nghĩ :

- Ta có cách cứu Đông Hải Chân Quân rồi !

Chàng chắc chắn trong cuốn lưu ký, thế nào cũng có cách chỉ dẫn cách bố trí trận đồ.

Nếu chàng lập một trận pháp Mê Hồn Ly Phách quanh khu rừng thì chàng sẽ tóm hết bọn Huyết Ma Bang ngay.

Chàng toan lấy quyển lưu ký ra xem, bỗng cánh cửa tòa Tịnh xá kêu két một tiếng.

Lãnh Nhạn Dung xô vệt cửa bước vào.

Nàng bước đến bên màn, nhìn vào thấy Độc Cô Thanh Tùng đang ngon giấc, nàng lấy làm lạ, lẩm nhẩm :

- Quái, rõ ràng là mình vừa thấy một bóng đen bay vào đây mà !

Nàng đưa tay sờ ngực Độc Cô Thanh Tùng, nghe hơi thở có điều hòa hay không, để biết chắc chàng ngủ thật hay giả vờ.

Chàng làm như bị động, giật mình tỉnh giấc kêu lên :

- Ai ? Ai vậy ?

Lãnh Nhạn Dung bước ra xa, thấp giọng đáp :

- Tôi ! Tôi đây, Công Tử à !

Nàng giải thích sự có mặt của mình :

- Vừa rồi tôi thấy có một bóng đen bay vào đây, tôi sợ có gì bất trắc nên đến xem...

Độc Cô Thanh Tùng cất giọng run run :

- Tưởng ai hóa ra thư thư ! Làm tôi sợ hãi hết sức. Thư thư lo lắng cho tôi chu đáo quá !

Lãnh Nhạn Dung bước tới, kéo chiếc chăn đắp hộ chàng, đoạn thốt :

- Công tử yên trí, ngủ ngon đi ! Có lẽ tôi phải theo Gia Gia tôi, phòng bất trắc cho người !

Độc Cô Thanh Tùng giật mình thầm nghĩ :

- Thế này thì nguy mất rồi ! Một Đông Hải Chân Quân ta còn cuống quýt đây, nếu có nàng nữa thì ta chiếu quần làm sao cho xuể ?

Chàng hấp tấp thốt :

- Thư thư, không được đâu ! Nơi đó là trường long tranh hổ đấu, thư thư đến đó thế nào được ?

Lãnh Nhạn Dung từ từ đáp :

- Không đáng ngại lắm ! Gia Gia tôi đến đó được thì tôi cũng đến được. Mà thôi, để sáng ra tôi sẽ nói rõ cho Công Tử nghe cũng không muộn gì. Công Tử cứ yên giấc đi.

Độc Cô Thanh Tùng vẫn không an lòng :

- Không ! Không được đâu thư thư à ! Bọn chúng là người không ai biết từ đâu đến, đến từ lúc nào, và sẽ đi về đâu, bọn chúng là hạng người quỷ mấu không tanh, thư thư gặp chúng là cầm chắc cái nguy !

Lãnh Nhạn Dung cười nhẹ :

- Công Tử là con người thành thật chất phác, hiểu thế nào được những việc trên giang hồ ? Tôi hỏi Công Tử, có bao giờ nghe thấy cuộc tỉ thí mười năm trước đây trên Thiên Sơn Ma Vân Phong chẳng ?

Độc Cô Thanh Tùng ạ lên một tiếng :

- Cuộc tỉ thí giữa Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Dị Nhân phải không ?

Lãnh Nhạn Dung gật đầu :

- Phải đấy ! Hai vị đó được giang hồ tôn trọng như thần tượng trong võ lâm, mà Đông Hải Kỳ Tẩu là sư phụ của Gia Gia. Tôi đã học được toàn bộ võ công của Đông Hải Kỳ Tẩu, do Gia Gia tôi truyền dạy. Như vậy, tôi có thể đi được lắm chứ ? Tôi đủ sức giúp cho Gia Gia tôi đấy chứ ?

Độc Cô Thanh Tùng hết sức kinh hãi.

Chàng không ngờ Đông Hải Chân Quân lại là đồ đệ của Đông Hải Kỳ Tẩu.

Chàng lại càng không biết được là hai mươi năm trước, Đông Hải Chân Quân đã bị Đông Hải Kỳ Tẩu truy tầm khắp bốn phương trời để hạ sát, trị tội bội nghịch lời sư huấn.

Chàng lắc đầu :

- Thư thư ! Tôi không tin được những lời thư thư vừa nói ! Cứ theo chỗ tôi biết thì Đông Hải Kỳ Tẩu và Đại Mạc Di Nhân cũng chết tại Thiên Sơn trong cuộc tỷ thí hai mươi năm về trước. Hai vị tiền bối có lưu lại hai chiếc áo ghi thần công tuyệt học, rồi sau không biết rõ kẻ nào đoạt hai chiếc áo ấy đi. Nếu Gia Gia của thư thư là đồ đệ của Đông Hải Kỳ Tẩu, thì làm sao lại để cho người ta đoạt hai chiếc áo.

Lãnh Nhạn Dung thở dài :

- Lúc đó, tôi và Gia Gia đang trú ẩn tại vùng Vân Quỷ, nơi biên thủy, trong hoang vu tuyệt cốc, không còn liên lạc gì ngoài đời nữa, nên không hiểu được sự tình, nghe nói có tên Liệt Mã Cuồng Sanh nào đó, đã đoạt hai chiếc áo. Vào Trung Nguyên lần này, Gia Gia tôi định tìm Liệt Mã Cuồng Sanh để đòi hai chiếc áo lại, không ngờ lại nghe đồn chiếc Võ Lâm Kim Đỉnh được chôn dấu tại Tề Vương biệt phủ, mà hai mảnh vỡ đã qua tay công tử vừa rồi, rất có liên quan đến chiếc Kim Đỉnh. Gia gia tôi vì hai mảnh vỡ đó mà thọ thương, rồi giờ đây Công Tử lại để mất, tự nhiên là người phần nộ. Vì vậy, tôi mới khuyên Công Tử rời nơi này càng sớm càng có lợi cho Công Tử, nếu để sự việc xảy ra tai hại như thế nào, chỉ còn nước là ôm hận suốt đời !

Độc Cô Thanh Tùng trầm nghĩ :

- Sự tình như vậy, thì ngày kết cuộc, chắc cũng còn có thể nhìn nhau với cha con người này !

Rồi chàng nhắm mắt lại, vờ ngủ.

Lãnh Nhạn Dung buông màn xuống cho chàn kín đáo, rồi lặng lẽ bước ra ngoài.

Đợi cho nàng đi một lúc lâu, Độc Cô Thanh Tùng lấy quyển di bút của Thiên Địa Nhị Tướng ra xem.

Đến một đoạn ghi chép một trận phá có cái tên “ Cửu Trụ Hương”, Độc Cô Thanh Tùng mừng rỡ, nghiên cứu rất kỹ.

Thời khắc lúc đó gần đến canh năm, Độc Cô Thanh Tùng liền rời khỏi Tịnh Xá, đến ngay khu rừng tạp mộc, tìm những gốc cây đúng theo phương hướng đã được ghi chú trên trận đồ, bóc vỏ, bố trí thành Cửu Trụ Hương trận.

Đã có cái tên là Cửu Trụ Hương, trận đồ dùng chín thân cây bóc vỏ, quanh khu rừng.

Trận đồ bố trí theo Kỳ môn độn pháp, lục giáo thiên thư, biến ảo vô cùng.

Xong xuôi đầu đấy, Độc Cô Thanh Tùng điểm một nụ cười thoả mãn, giở thuật khinh công Quỷ Ảnh Vô Hình, trở lại tịnh xá, nơi Thúy Vân lâu.

Áng ra, lãnh Dung Nhận đến tìm chàng.

Nàng vận chiếc áo màu nguyệt bạch, một màu tinh khiết, tăng vẻ trang nhã của nàng lên gấp bội phần.

Độc Cô Thanh Tùng đã sẵn sàng nghinh đón. Chàng cười thốt :

- Thư thư đẹp như người trời ! Tôi có cái hân hạnh gì được thơ thơ sẵn sóc suốt một ngày qua.

Chàng không quen tánh tông bốc, phụng thừa, hôm nay cố gắng lắm mới nói lên được một câu khá tròn ý, tuy nhiên chàng thẹn thẹn, mặt chàng đỏ ửng lên.

Những lời nói tuy nhiên không văn vẻ cho lắm, nhưng cũng đủ chứng minh chàng thật tâm nói lên, vì ái mộ nàng mà nói chứ không phải đánh lười cầu tình.

Lãnh Nhận Dung cũng thẹn đỏ mặt. Nàng nhẹ giọng thốt :

- Công Tử không phải là người trong giới chúng tôi, làm thế nào hiểu được những việc chúng tôi làm !

Độc Cô Thanh Tùng trở mắt nhìn nàng, vô tình chàng để lộ ánh tinh quang kỳ dị. Nhưng chàng biết mình hổ vội thu ánh mắt liền.

Lãnh Nhận Dung giật mình :

- Công Tử có cái nhìn kỳ lạ ! Chẳng như Công Tử có biết võ công ?

Rồi nàng nối tiếp, nửa với mình, nửa với Thanh Tùng :

- Không đâu ! Có lẽ tôi lầm ! Công Tử có bao nhiêu niên kỷ mà có thể đạt mức công phu tối diệu che dấu huyền công như vậy ? Có lẽ tại mình đa nghi mà thôi !

Độc Cô Thanh Tùng lắng sang chuyện khác để khỏi lấp sự hổ hênh của mình :

- Thư thư! Đêm mai mình còn gặp nhau nữa không?

Lãnh Nhạn Dung lắc đầu:

- Tôi chỉ sợ không còn kịp! Nội đêm nay mà Công Tử qua được, đó cũng là cái may vô tưởng rồi còn mong gì đêm mai là đêm quyết định? Dù cho Gia Gia tôi không bắt tội Công Tử, người cũng đuổi công tử đi! Tôi muốn hỏi Công Tử một lời...

Độc Cô Thanh Tùng hấp tấp:

- Điều gì? Thư thư cứ nói!

Lãnh Nhạn Dung nghiêm sắc mặt:

- Công tử có phiền giận Gia Gia tôi không?

Độc Cô Thanh Tùng đáp nhanh:

- Không! Tôi có điều chi phải giận lệnh tôn? Mảnh bìa vỡ mất đi do lỗi nơi tôi, tôi áy náy vô cùng, nếu lệnh tôn không bắt tội là may, chứ giận người làm sao?

Bề ngoài chàng nói thế chứ bên trong chàng cười thầm:

- Ngày gặp lại nhau biết đến bao giờ? Ta chỉ sợ gặp nhau rồi thì lại gây thêm rắc rối bao nhiêu!

Một ngày nữa đã đến. Thêm một ngày Độc Cô Thanh Tùng sống bên cạnh Lãnh Nhạn Dung. Cả hai cùng nói hết chuyện này đến chuyện khác tỏ ra tâm đầu ý hợp lắm.

Độc Cô Thanh Tùng nhận thấy Lãnh Nhạn Dung phẩm chất thông minh, tâm tính lương thiện, chàng cảm mến nàng vô cùng. Chắc chắn từ đây, chàng sẽ ghi đậm một ấn tượng tốt đẹp về nàng.

Luôn luôn, chàng đóng vai thư sinh yếu đuối, nhưng đã là thư sinh thì phải bác lãm đa thông, không còn việc gì mà mình không biết, bởi thư sinh thì phải đọc tất cả các loại sách, cố ghi chú tất cả các sự việc trên đời.

Cho nên chàng cũng bàn luận đến võ thuật như thường, nhưng chàng chỉ bàn về cơ bản thuần túy của võ thuật giáo khoa, chứ không dấn động gì đến mảnh khoé giang hồ, sợ nàng nghi ngại.

Trên nguyên tắc, Lãnh Nhạn Dung rất phục chàng bình luận xác đáng.

Nàng nhận thấy chàng có tư chất rất hy hữu, cái cốt cách mà những người luyện võ đều mong muốn có, nhưng trên thế gian, trong ngàn người vạn người chưa hẳn có ai có được phần nào cốt cách đó chứ nói gì đến việc được hoàn toàn như chàng ? Không biết nàng có viễn vọng gì mà nàng lại đột nhiên sinh ra một kỳ tưởng.

Nàng nghĩ :

- Nếu chàng chịu làm đồ đệ của cha ta, thì không bao lâu chàng sẽ thành tựu, và có lẽ chàng còn hơn ta mấy bậc !

Nàng theo dõi niềm suy tư đến xuất thần, ngây người ra một lúc.

Độc Cô Thanh Tùng thấy nàng mơ màng, xa vắng vội nói :

- Thư thư có điều gì lo nghĩ thế ?

Lãnh Nhạn Dung giật mình, nàng thẹn đỏ mặt với ý niềm thâm kín của nàng, đáp :

- Không ! Tôi có nghĩ gì đâu ? Chẳng qua tôi lo ngại không rõ đêm qua, Gia Gia tôi có thu hồi được hai mảnh bùa vỡ hay không ?

Độc Cô Thanh Tùng mơ màng :

- Việc gì cũng phải qua, đến canh ba ...

Đột nhiên chàng gọi :

- Này thư thư, đêm qua tôi nằm mộng thấy một sự việc hết sức kỳ quái !

Lãnh Nhạn Dung mở to mắt nhìn chàng :

- Việc gì thế công tử ?

Độc Cô Thanh Tùng đằng hắng mấy tiếng :

- Tôi thấy mình bị bảy tên đại hán cực kỳ hung dữ đuổi gấp, chạy thẳng ra ngoài thành đến một khu rừng tạp mộc, nơi đó có chín thân cây bị bóc vỏ. Phía trước bị rừng ngăn trở, phía sau bọn hung ác đuổi đến nơi, tôi sợ cuống cuống lên chưa biết phải làm sao, thì đột nhiên tai nghe văng vẳng tiếng nói của thư thư : “ Công Tử hãy đi theo những thân cây còn nguyên vỏ, qua bên tả ba bước, trở lại bốn bước, cứ như thế mà tiến tới, chẳng những thoát nạn mà còn thắng chúng”. Tôi làm y theo lời thư thư, chúng chẳng trông thấy tôi mà tôi thì trông thấy chúng. Tôi cao hứng quá, vừa lúc đó lại giật mình tỉnh giấc. Thư thư xem có phải là kỳ quái không ?

Lãnh Nhạn Dung cười :

- Ngày suy nghĩ vẫn vợ thì đêm gặp mộng mị, có gì đâu lạ. Công Tử khéo bận tâm !

Độc Cô Thanh Tùng thâm nghĩ :

- Lãnh Nhạn Dung ! Nếu ta không nói trước bằng cách bày diêm mộng, thì đêm nay cho dù cha con nàng có cánh cũng chưa chắc là thoát thân được ! ...

Đêm bắt đầu xuống.

Lãnh Cửu cùng Lãnh Nhạn Dung đến Tịnh Xá một lúc. Lãnh Cửu lạnh lùng nhìn Độc Cô Thanh Tùng :

- Đêm nay là đêm quyết định mạng của người đấy !

Độc Cô Thanh Tùng không đáp. Chàng cười thâm.

Chờ cha hai cha con đi rồi, chàng lục lọi trong Tịnh Xá, tìm bút mực, viết vào vách một hàng chữ to :

“ Tạ ơn Chân Quân và tiểu thơ, có nhĩa ý giúp cho trận đồ được thành công “

Rồi chàng rời tịnh xá, vút mình lên nóc Thuý Vân Lâu, gỡ thuật Quỷ Ảnh Vô Hình bay về quán trọ, lấy trượng ngọc Quỷ Vương, dắt theo Long Mã rời thành Kim Lăng.

Chàng vỗ nhẹ bàn tay vào mình Long Mã :

- Tuyết ca ! Khi nào nghe tiếng tôi hú. Tuyết ca theo hướng chạy đến liền nhé!

Chàng buông Hồng Vân Cái Tuyết Long Mã ra, mặc cho nó đi một đường, chàng đi một đường.

Dĩ nhiên là chàng đến khu rừng tạp mộc.

Thời khắc lúc đó vào canh hai.

Tuy chưa đến giờ hẹn, Độc Cô Thanh Tùng biết bọn Huyết Ma Bang đã có mặt tại các địa điểm xung yếu rồi, như chúng đã phân công bố trí cuộc bao vây quanh khu rừng.

Chàng không dám để lộ hình tích, vẫn dùng thuật khinh công Quỷ Ảnh, đảo quanh một vòng, quan sát tình hình, sau cùng chàng vào ẩn nấp trong Cửu Trụ Hương trận chờ.

Tiếng côn trùng eo óc cầm canh, thoát gần thoát xa, khi thưa khi nhật, rải títtê lương vô cùng.

Độc Cô Thanh Tùng không đợi lâu, chỉ một lúc sau, bọn Huyết Ma Bang đã tới.

Chàng lẩm bẩm :

- Dù ta không muốn giết bọn người, ta cũng không thể tha được. Cái thù một cánh tay cụt của phụ thân ta, ta phải trả mới tròn đạo làm con !

Convert To PDF - Phương Vô Kỳ
- May 2003 -